

Вбивство знічев'я

Віталік Юхименко

Строфа:

На ганок ступає останній майстер сопілок.
З дощу йому зле, як дощ ? він і бачить гірше.
Він плаче, гамселиць відро, він злий, бо ? чи встиг?
Чи виструже дітям до мене подібну іграшку?

Гра в Бога

"Поети не вбивають".

В. Набоков

Ой, любі мої поетики,
до біса нас, як до біса!
Та хлопчик тендітний все-таки
щось вибере із написаного.
Мама прийде стурбована,
гадаючи: то був плач його?
І витре фарбу над бровами
у тихого, ніби сплячого.
А хлопчик вже снить. Ну хто б ще так —
порізати серце струнами...
Пишу для такого хлопчика.
Пишу для такого юного.

ПРО СЕБЕ

собі

Наче дзвони, чисту білизну
за мотузки мороз погойдує.
Я б тебе, як тарілку, вилизав,
але ж ти все одно будеш хвойдою.
Я б тебе, як тарілку вилизав —
усі квіточки — як у дитинстві.
А в вікно наполохано билися
від морозу не дзвони, а джинси.

* * *

Горить корабель — тікають щурі.
Так з нас вигризаються скурвлені вірші
і між обгорілих щогл і дарів
борсаються. Хтось кличе Всевишнього.
Хвилі біснуються, хвилі киплять,
хвилі — вони споконвічні і юні,
а все, що залишиться від корабля, —
сім пацюків і тіло юнги.

* * *

— Ми цієї весни ще побачимось.
Я цієї весни ліг додолу.
І очима такими собачими
проведу, як коханий, додому.
А дерева угору руками;
вітер в коси деревам болю?че,
і сльоза головою об камінь —
от як родиться бог курячий.
І кричатиме хтось: "Що робиться!"
Знаю: ти ж і не думав злого.
Ляжу я в сірниковій коробочці
замість коника, дітьми зловленого.

* * *

І попадають піддані в ноги —
повний місяць в очах заіскриться.
Я увірую в тебе земного,
а з дерев облітатимуть крильця.
І гострити мечі повелів ти —
повний місяць вганяє у відчай.
Як за тебе впаду помолитись —
запалають дерева, мов свічі.
Вітер вп'явся в твою тятину,
збив з коня, ніж калиновий вітер.
Ти волоссям стікаєш в траву —
ліс деревами вичеше вітер.
Я схилюсь від великої втоми,
і мене дикий звір роздере.

Нас забудуть усі, а натомість
тут ніколи не буде дерев.

* * *

Сонця немає над площею Зречень.
Терпко й спокусливо для самовбивств.
Вірш голуби розпатрошують ґречно:
витрусив віршів для голубів.
В грудях так тепло і ніби воркоче.
Вітер птахів підриває увись.
Очі, будь ласка, закрій мені очі!
Сонця немає, а вірші збулись.
Пір'я посипалось пасмами білими.
Пір'я, мов листя, — це осінь така.
Птаство долонями крил голубіє —
схрещені руки у хвилях танка.
Крил облетілих літаючі оплески —
хвилями. Плину. Далеко до дна.
Слухай, у мене ж не вистачить доблесті.
Слухай, воскресну наступного дня.
Любий, повір, ти нічого не зміниш:
вже сутенію, роса на губах.
Я розростуся патлатим жасмином,
квітнутиму голубами.
Сонце не зійде над площею Зречень —
буде засонячно для самовбивств.
Часом поети такі недоречні...
— На, погодуй голубів.

* * *

Доки тиша надворі велика,
аж до цокоту ратиць в хребті,
одинокі танцює і з викликом,
без мелодії навіть, стриптиз.
І по тілу, мов родимки, зорі.
Пахне яблуком власне плече?
Ти собою — миттєві узорі.
Чом не п'яти, а скроні пече?
Не дивитись, не бачить, не глянути,

бо вікно — то бермудський квадрат.
Чи розпусні ви, древні римляни?
Чи ти пристрасний, дощ із відра?
Без плачу, самотньо і з викликом,
так схвилювано, ніби вода,
стриптизує щоночі каліка,
стриптизує, щоб хтось підглядав.

* * *

Діти, мабуть, любили море.
Діти гречно ліпили пасочки.
Тільки чайка острахом зморена
не дивилась на піни лампасики.
Берег марив звабливими мушлями,
і пісок розсипався, мов зрада.
Без жалю язиками синюшними
море впало і нічим зарадити.
Берег мокрими чайками всипаний.
Діти бачили б — позбирали б.
Онде сито й відеречко випали,
і ростуть на панамці корали.
Діти, певно, море любили.
Чом же ж небо блискучою гілкою
стеле пасочки квітами білими,
як тендітні фігурні могилки?

* * *

сестрам
Дві бентежні горлиці, наче очі горлиць.
Дві сполохані пісні: надворі смеркло.
Я везу вам шедевр у газети загорнутий.
Я везу вам дзеркало.
Заирнете — так наче в криницю братову,
де вода, по якій не ходили ніколи.
Заирнете — так тільки води набрати,
а воно — іконою.
З "Псалмокрилої поеми":

3. Паперова пісня Сореля.
Олесі Лященко

Губи беззахисні й вологі,
і тремтливі — аж б'ються об берег.
І хто скаже, де закінчується море,
а де починається пісня?
Але погляд набігає на погляд,
надкрикуючи на уламки віру.
Бо ти чекаєш паперову чайку.
Бо ти живеш тим, щоб якось
прив'язати свою пісню
до ніг мовчазного птаха,
і вона затріпоче, як стрічка,
над морем, над сонцем, до неба...
Бо ти живеш тут одвіку.
Берегиня морської пісні.
Ти збираєш мовчазні мушлі.
Ти ховаєшся в них щоночі.
І щоночі живеш в іншій
інша іншою піснею.
Берегиня німих мушель.
Ти даруєш їм свій голос.
Кожна мушля мріє у собі
виносити тремтливую пісню
Вони вагітніють з твого язика
в ту мить, як нова чайка
тріпочеться у хвилях ночі,
долетівши лише до півморя.
І на ранок щаслива мушля
судомиться у важких пологах,
і ще одна синя стрічка,
так і не ставши небом,
стікає між пальців і губ.
І пісня набігає на пісню,
омиваючи віру, як ноги,
і розтріпуючи розмоклу чайку.
Але хто скаже, де закінчується пісня,
а де починається море?